

120. Skogshall, Ärila sn, Öster Rekarne hd.

Pl. 56. Pl. 8: B. 757.

Litteratur: B. 757; L. 977; J. Peringskiöld 1686; O. Hermelin, Öster Rekarne härads fornlemningar s. 513, teckn.

Av J. Peringskiöld anges platsen sålunda: »Skrifvaresten på granheden wid Trumpan i Ärila Sochn.» Ristningen befinnar sig på den nv. släta sidan av ett stort, jordfast stenblock ett stycke söder om Skogshall, nö. om sjön Bjälken, c:a 30 steg väster om landsvägen till Malmköping och är vänd mot vägen.

Stenblockets höjd vid ristningen är 1,90 m, ristningens höjd 1,23 m, bredden över korsets kärna 1,02 m, slingans bredd 7—8 cm. Ristningen är väl bibehållen.

Inskriften börjar efter ormhuvudet med ett rakt kors. I 12—17 **uiulfs** är 16 **f** fullt säker, fast något matt, i synnerhet är övre bistavens topp oklar. I 21—25 **hagua** har 23 **ʅ** g alldeles omisskännlig prick. I **sin** och **sina** är **s** ett streck nppifrån, 4 och 4,5 cm, då slingan är 8 cm bred. I 68—70 **gup** har **g** tydlig prick, även 72 **e** i 71—76 **healbi** synes hava prick.

Inskriften är följande:

+	fastulfr	+	sun	+	uiulfs	+	lit	+	hagua	+	stain	+	at	+	hulmkair	+	bropur	+	sin	+	auk	+	poruar	+	mopur	+
	5		10		15		20		25		30		35		40		45		50		55		60			
sina	+	gup	+	healbi	+	ant	+	paia	+																	
65		70		75		80																				

Kvinnonamnet **poruar** förekommer annars icke i fsv. men motsvarar fvn. *Porvqr*, som ock är namn på en danska.

Översättning: Fastulv, son till Viulv, lät hugga stenen efter Holmger, sin broder, och Torvar, sin moder. Gud hjälpe deras ande!

121. Bönestad, Allhelgona sn, Rönö hd.

Pl. 14: Sö. 121.

Litteratur: L. 888; Sjöborg, Saml. f. Nord. Fornälskare II, 233; L. f. B. 888; O. Celsius, Act. Litt. Sv. p. 198; J. H. Schröder, Södermanl. Fornminnen bl. 57; Uppgifter om stenen och kopior av teckningar äro samlade av S. Boije.

Om stenens läge och beskaffenhet yttrar sig J. H. Schröder i *Södermanl. Fornminnen* bl. 57 utförligast, på följande sätt: »I Bönestad upptäckte jag dessutom en Runsten, som Göransson i sin Bautil ej upptagit. Den befans nu liggande som tröskelsten vid trappan till Rättarebyggningen. Jag lät rentvätta densamma och uppritade den, samt skaffade underrättelse derom till gårdens egare, med tillagd önskan, att han på något tjenligare ställe vid gården skulle uppresa densamma. Denna runsten var en af de mindre, hade mycket enkel ristning, utan korsteckning eller ormslinga. Bokstäfverna voro höga och rediga, men nu till drygaste delen illa nötta. Med vatten i fördjupningarne påslaget samt vid solstrålarnes fördelaktiga brytning lyckades mig afteckningen i det mesta. Hvad som var otydligt, har jag lemnadt. — Denna Runsten har helt enkel skrift, som visar att den varit rest åt en östfarare: **YNYN . *YN . YN . YN . YN . YN . . .**»

Av O. Celsius och N. Sjöborg läses däremot inskriften fullständigt: **sumur : hauka : stan : sumir : tup : austr : i : tuna : asu** eller möjligen enl. L. f. B. 888 **asi**